

*Een ontmoeting met Joseph Semah**A meeting with Joseph Semah*

In de wereld van de abstracte taal staan vorm en beeld in hoog aanzien. Zij vertegenwoordigen een verzonken continent, dat op zijn beurt wordt misverstaan als taal: als filosofie of literatuur. Maar zelfs de filosofie van Nietzsche, die de herkomst van de taal opspoort in het lichaam en het offer, blijft tekst. Hij herhaalt de transformatie van het offer in de bevrijdende formule, de act waarmee het Oude en het Nieuwe Verbond zijn ingesteld. Zijn filosofie en die van de hedendaagse Westerse filosofen in zijn kielzog celebreren het primaat van wat aan de begrippen voorafgaat, de energieën, de intensiteiten, de driften. Maar ze blijven zich bewegen op het niveau van de begrippen, ook al worden die opgevat als ontstaan uit de destructie van vorm en beeld. Het prestige van de artistieke produktie in de wereld van de abstracte taal, laat zich lezen als een bekentenis van schuld aan moord op de oorsprong.

In het Grieks ligt de dialectiek van wezen en verschijningsvorm besloten in het ene woord *eidos*. Dit betekent zowel het gezichtsbeeld dat ik van iemand ontvang, de trekken van zijn gelaat, alsook: idee, soort. Beeld, vorm en gedachte liggen in een continuüm. De aanschouwing van de vorm leidt tot kennis van het wezen. Sinds Plato is die eenheid van waarneming en denken verbroken. Maar tot op de dag van vandaag beloven de Westerse schilder- en beeldhouwkunst ons de aanwezigheid van het wezen in de vorm. Zij tonen ons telkens een glimp van een verloren maar te heroveren paradijs: de plaats waar kennis en schuld, ouders en altaar afwezig zijn.

Ook het Hebreeuws, de moedertaal van Joseph Semah, kent één woord voor beeld en gedachte: *ra'jon*. Maar in de traditie van de Babylonische joden waaruit Semah voortkomt - pas veertig jaar geleden keerden zij onder dwang uit Babylon terug naar Israël - wordt de eenheid van beeld en gedachte gesteld onder het primaat van de geschreven tekst. Joseph Semah vertrekt vanuit een in Westerse ogen vreemde hypothese: de vorm en het beeld ontstaan niet onder, achter of voorafgaand aan de geschreven tekst, maar aan de oppervlakte daarvan. Het geheim van zijn beelden is niet te vinden in de grotten van Lascaux noch in het Siberië van de Tartaren. Het ontstaan van vorm en beeld kan

In the world of abstract language, form and image are highly valued. They represent a lost continent, which in turn is misapprehended as a language: as philosophy or literature. Yet even Nietzsche's philosophy which locates the origin of language in the body and the sacrifice, remains nothing but text. He repeats the transformation of the sacrifice in the liberating formula, the act establishing the Old and the New Testaments. His philosophy and that of today's Western philosophers in his wake, celebrate the primacy of that which precedes the notions, the energies, intensities, impulses. They continue, however, to manifest themselves at the level of the notions, even though those notions are

understood as having evolved from the destruction of form and image. The prestige which the artistic product has in the world of abstract language, can be read as an admission of guilt of murdering one's origins.

In the Greek language the dialectics of essence and appearance are inherent in one single word: *eidos*. This means not only the image one receive of someone's face, his or her features, but also: concept, kind. Image, form and thought lie in a continuum. Perception of form leads to knowledge of essence. Since Plato, this unity of perception and thought has been destroyed. Nevertheless Western painting and sculpture

promise us to this day, that essence is present in form. They show us a glance of a lost paradise that can be regained: the place where knowledge and guilt, parents and altar are absent.

Hebrew, Joseph Semah's mother-tongue, also has one single word for image and thought: *ra'jon*. However, in the tradition of the Babylonian jews from which Semah originates - it is only forty years ago that they were forced to leave Babylon for Israel - the unity of image and thought comes after the primacy of the written text. Joseph Semah departs from what is a strange hypothesis in Western eyes: form and image do not develop under, after, or before the written text, but at its surface. The secret of his images is not to be found in the Lascaux caves, nor in Tartar Siberia. The evolution of form and image cannot be separated from one's own history, which is the history of the written text. Even one's own pre-history, which is lurking in the pores of the skin, can only be apprehended from the point in time where one is now. The problem

Een ontmoeting met Joseph Semah

A meeting with Joseph Semah

niet worden losgemaakt van de eigen geschiedenis, die de geschiedenis is van de geschreven tekst. Zelfs de eigen prehistorie, die in de poriën van de huid schuilt, kan alleen worden verstaan vanuit het punt in de tijd dat we nu hebben bereikt. Het probleem is, dat we niet weten op welk punt we staan. Eclecticisme biedt een uitweg, maar geen inzicht. Het belooft greep op de verspreide elementen van de eigen (pre)historie, die als scherven aan elkaar gelijmd worden. Het stelt de vormen en inhouden van een vreemd geworden verleden van de cultuur beschikbaar als bestanddelen van een design. De crisis van de representatie - het thema van de filosofie van gisteren - leidt vandaag tot de omhelzing van de technieken van de presentatie, ook op het veld van de culturele produktie. Deze technieken dienen een strategie van (zich) verbergen en vergeten. Beelden en vormen worden permanent geaccumuleerd, gepolijst, vervolmaakt. Ze verdringen de tekst als de plaats van herinnering en helderheid. De verdringing van de tekst die een einde maakte aan het offerritueel, maakt de herintroductie mogelijk van het offer, nu van de natuur zelf.

Daarbij drijven deze beelden en vormen in de wereld van mode en stijl zelf op teksten: instructieteksten. Ze schaffen de vrijheid van handelen af met een beroep op vrijheid. Informatie.

Presentatie is geobsedeerd door de huid, gefixeerd op aanraking. Maar de objecten van High Touch design worden niet aangeraakt met de hand, maar met het oog. Het nieuwe materialisme beoogt permanente face lifting. Wat in deze face lifting wordt geloofd is het gezicht van de dood, van jezelf en de ander. Design weert het rouwproces en de doodsangst af, zolang de tijd dat toestaat. De moeder wordt gelijkvormig aan de dochter en omgekeerd. Afschaft worden afstand en tijd. Het gemaskeerde subject omringt zich met een wereld van vormen en beelden: 'transitional objects'.

In deze situatie kan de kunstenaar niet terugvallen op een gegeven artistieke of filosofische traditie. Te veel intellectuelen en kunstenaars in Europa klampen zich halfhartig vast aan de brokstukken van nationale tradities en individuele mythologieën. Ze keren hun rug naar het culturele transformatieproces.

is that we do not know at which point we are. Eclecticism offers a way out, but no insight. It promises a grip on the dispersed elements of one's own (pre)history, the fragments of which are glued together.

It makes the forms and contents of an alienated past of the culture available as elements of a design. Today the crisis of representation - the subject of yesterday's philosophy - leads to the embrace of the techniques of presentation, also in the field of cultural production. These techniques serve a strategy of hiding (one-self) and forgetting. Images and forms are permanently accumulated, polished, perfected. They supplant the text as the place of recollection and clarity. The supplantation of the text, which puts an end to the sacrificial rite, makes possible the reintroduction

of the sacrifice, this time of nature itself. Yet these images and forms of the world of fashion and style are themselves carried by texts: instructions for use. They abolish the freedom to act by appealing to freedom. Information.

Presentation is obsessed by the skin, is stuck on touching. Yet the objects of High Touch design are not touched with the

hand, but with the eye. This new materialism aims at permanent face-lifting, a face-lifting which denies the face of Death, of the self and the other. Design wards off the mourning process and the fear of death, as long as time will admit it. The mother becomes equal to the daughter and vice versa. Distance and time are abolished. The masked subject surrounds itself with a world of forms and images: 'transitional objects'.

In this situation the artist cannot revert to a given artistic or philosophical tradition. Too many European intellectuals and artists hold on half-heartedly to the remains of national traditions and individual mythologies. They turn their back on the cultural transformation process, or run before the enemy and learn new parts - from consultant to jester - to be performed in the developing court culture. As the different elites merge, a vital link is missing between artistic and intellectual production. On the social level there are no counter proposals or counterforces for the present or the future, only adaptations to the advancement of a technological concept. The fear of quick changes is orchestrated by

*Een ontmoeting met Joseph Semah**A meeting with Joseph Semah*

Of ze vluchten naar voren en studeren nieuwe rollen in de zich ontwikkelende hofcultuur, van adviseur tot nar. Terwijl de verschillende elites versmelten, ontbreekt een vitale verbinding tussen de artistieke en de intellectuele produktie. Op het maatschappelijk vlak zijn er geen tegenvoorstellen of -krachten voor heden of toekomst, slechts adaptaties aan een opmars van een technologisch concept. De angst voor de snelle veranderingen wordt georkestreerd door de managers van die veranderingen.

Sommige individuen onttrekken zich aan deze logica. Ze hebben geen gemeenschappelijk programma. Ieder op zijn kruispunt zoekt een manier om verder te gaan, in de hoop iemand te ontmoeten. Het produceren van beelden en vormen is voor Joseph Semah een methode om mensen en teksten samen te brengen, filosofische, religieuze, antropologische en psycho-sociologische fragmenten. Het kunstwerk biedt de kans om de kracht en de geldigheid van discursieve tradities op de proef te stellen. De kwaliteit van het kunstwerk ligt in zijn coherentie met divergerende teksten.

Een werk van Joseph Semah is steeds een cryptische verdichting van teksten, ten opzichte waarvan zijn positie bepaald is. Ontstaan in de schaduw van de geschreven tekst, wordt de eenheid van de beelden en vormen gewaarborgd door de eenheid van het discursieve universum. Daarom zijn de kunstwerken verwickeld in één proces, en niet omdat in een werkelijk of imaginair museum een zinvolle collectie is samengebracht uit een willekeurige totaliteit. De compositorische of poëtische kwaliteiten van een verzamelaar of museumdirecteur kunnen niet in de plaats treden van dit dialectisch proces, waarin de kunst terugkeert naar zijn intellectuele oorsprong. De kunstwereld is geen ruimte die intellectuelen compenseert voor hun gevierendeelde rationaliteit, geen make belief wereld die in de plaats treedt van de technologische realiteit, geen refugium, geen troost, geen escape. Het kunstwerk is wezenlijk individueel. Er is geen andere toegang tot de wereld van de geschreven tekst dan de persoonlijke ervaring. Het kunstwerk spiegelt die ervaring, en is niet de uitdrukking van een politiek of ideologisch verlangen naar de

the managers of those changes.

Some individuals withdraw from this logic. They have no common programme. Each at his own crossroads is looking for a way to go on, hoping to meet someone else. For Joseph Semah the production of images and forms is a method of bringing people and texts together, philosophical, religious, anthropological and psycho-sociological fragments. The work of art offers a chance to test the force and validity of discursive traditions. The quality of the work of art lies in its coherence with diverging texts.

A work by Joseph Semah is always a cryptic condensing of texts in regard to which he has determined his position. Evolved in the shadow of the written text, the unity of images and forms is guaranteed by the unity of the discursive universe. That is why the art

works take part in a process, and not because a meaningful collection - chosen from an indiscriminate totality - has been brought together in a real or imaginary museum. The compositional or poetic qualities of a collector or museum director cannot replace this dialectic process, in which art returns to its intellectual origins.

The art world is not a

space which compensates intellectuals for their quartered rationality, is not a make-believe world taking the place of technological reality, is no refuge, no consolation, no escape.

The work of art is fundamentally individual. There is no other entrance into the world of the written text than personal experience. The work of art reflects that experience and is not the expression of a political or ideological longing for the universal text. Such a text is absent. That is the very reason why existing texts can be examined by means of images and forms. This paradoxical relationship with the written text in the production of art, makes a universal attitude possible. Joseph Semah mainly confronts textual traditions which claim universal validity: the Jewish and Christian traditions.

At the surface of the text image and form appear. Or: in the chinks between the texts, in the fissures of the text. The old texts are covered with crackles from which new images spring. At the place where the text is in danger of losing its meaning, it itself turns into form and image. When the sound no longer coincides with the

Een ontmoeting met Joseph Semah

A meeting with Joseph Semah

universele tekst. Zo'n tekst is afwezig. Juist daarom kunnen bestaande teksten worden onderzocht door middel van beelden en vormen. Deze paradoxale verhouding tot de geschreven tekst in de produktie van kunst maakt een universele houding mogelijk. Joseph Semah zet zich vooral uiteen met tekstuele tradities die universele geldigheid claimen: de Joodse en de christelijke traditie. Op de oppervlakte van de tekst verschijnen beeld en vorm. Of: in de kieren tussen de teksten, in de scheuren van de tekst. De oude teksten zijn bedekt met craquelures, waaruit nieuwe beelden ontspringen. Op de plaats waar de tekst haar betekenis dreigt te verliezen, wordt ze zelf vorm en beeld. Wanneer de klank niet meer met de betekenis samenvalt, her krijgen de letters hun picturale en sculpturale kwaliteit. In het werk van Joseph Semah wordt de letter uitgangspunt van een creatief proces. Doordat het oog blijft haken in de vorm van de letter, wordt in de verhouding tot de geschreven taal een nulpunt bereikt. Op dit overgangspunt wordt de wereld een alfabet. De kunstenaar houdt het karakas van de letters in zijn handen en houdt die aan ons voor, als de wijsheid die ze vervoeren stom is geworden. Een 'Atlas of Typeforms' vervangt het metafysische handboek. De letter sjen wordt de wachter van de poorten, de borsten van de

moeder, de toegang tot het paradijs. Dan doet het er niet langer toe uit welk alfabet de letters stammen: Hebreeuws, Grieks of Romeins. Gaan we nu van de zwart-witte wereld van de geschreven taal over naar de polychrome wereld van, bij voorbeeld, de eredienst van de katholieke Kerk. Het symbolische kleursysteem van de liturgische gewaden in het kerkelijk jaar vertoont een bedwelmende logica. Het is bijna onzichtbaar geworden achter de kleuren van mode en design, die elkaar wetmatig opvolgen over een langere periode maar zonder de individuen inzicht te geven in het historische proces. Aan deze opeenvolging levert de actuele schilderkunst een bijdrage dankzij de tussenkomst van de trendgevoelige stylist. Tussen deze twee kleursystemen - het symbolische van de tradities, gebonden aan de tekst, en het semiotische van de mode, dat de verschijningsvorm van de individuele lichamen codeert - staat het monochrome schilderij. Het brengt de kleurervaring van het lichaamsbeeld terug. Datzelfde beoogt de roest op de metalen vormen van Semah: het visualiseert het voortschrijden van de tijd en het verval van het lichaam.

meaning, the letters regain their pictorial and sculptural quality. In Joseph Semah's work the letter becomes the point of departure of the creative process. Since the eye hooks up with the form of the letter, a nadir will be reached in the relationship to written language. At this turning point the world turns into an alphabet. The artist holds the carcass of the letters in his hands and displays them for us when the wisdom they convey has become silent. An 'Atlas of Typeforms' replaces the metaphysical handbook. The letter "shin" will be the guard of the gates, the breasts of the mother, the entrance to paradise. Then it no longer matters from which alphabet the letters originate: the Hebrew, the Greek or the Roman. Let us now turn from the black-and-white world of written language to the polychrome world of, for instance, the service of the Roman-Catholic church. The symbolic colour system of the liturgical vestments throughout the Ecclesiastical year demonstrates a stunning logic. It has almost become invisible behind the colours of fashion and design which succeed each other systematically over a longer period, however without providing the individual with an insight into the historical process. Contemporary painting contributes to this succession, through the mediation of the trendy stylist.

Between these two colour systems - the symbolic one of the traditions which is bound to the text, and the semiotic one of fashion which encodes the appearance of individual bodies - stands the monochrome painting. It brings back the colour experience of the body image. The rust on Semah's metal forms serves the same purpose: it visualizes the passing of time and the decay of the body. This acceptance of the mourning process, distances Joseph Semah as much from the world of coloured surfaces, as from an heroic insurrection of the historic avant-garde against the ugliness of the world. In our part of the world the time of the hero has passed. In the old days a scapegoat would be pushed from the cliff to become the legendary founder of a state or a religion. Nowadays little boys throw stones in the hope of becoming heroes. But how does one become a hero in the Western world, a world without fathers? The fathers have disappeared. They took the texts, the laws, with them. They came back disguised half as a mother, half as a friend of their child.

Sons only have their mother-tongue. They are exposed to the

Een ontmoeting met Joseph Semah

In dit aanvaarden van een rouwproces staat Joseph Semah even ver af van de wereld van de gekleurde oppervlakten als van een heroïsche opstand van de historische avantgarde tegen de lelijkheid van de wereld. In ons deel van de wereld is de tijd van helden voorbij. Vroeger werd een zondebok van de rots gestoten om de legendarische stichter van een staat of een godsdienst te worden. Nu werpen jongetjes stenen in de hoop een held te worden. Maar hoe een held te worden in de Westerse wereld, een wereld zonder vaders? De vaders zijn verdwenen. Ze namen de teksten, de wetten met zich mee. Ze kwamen terug vermomd als half moeder, half vriend van hun kind. De zonen hebben alleen hun moedertaal. Ze staan bloot aan de droom van een harmonische liefde tot de natuur. Ze vergeten dat de moeder een ander begeert. Wordt het beeld van de uitsluitend hen liefhebende moeder verstoord, dan verenigen de bedrogen zonen zich in een gemeenschappelijke haat, tijdelijk.

De kunstenaar hoort de echo van de wet van de vader. Hij wordt verleid door de taal van de moeder.

Hij wordt verjaagd door zijn broers. Hij zoekt een andere familie. Zijn werk vormt een snijpunt zonder snijlijnen. Een punt dat wacht op verzoening.

Maart 1989

Hugues C. Boekraad

Bodoni Condensed lithographie/lithography De Vries, Eefde papier/paper 200 gr Produra, wit druk/printing Luna Negra, Amsterdam uitgever/publisher De Synagoge i.s.m. De Beeldunie oplage/copies 800 © De Synagoge/Tilburg, Joseph Semah ■ De uitgave verschijnt ter gelegenheid van de tentoonstelling 'Assymetrische gedachten. Notities uit het dagboek van een architect' 30 mei - 21 juni 1992 This publication is issued to mark the occasion of the exhibition 'Assymmetric thoughts. Notes from the diary of an architect' 30 May - 21 June 1992 ■ De Synagoge, Willem-II straat 20, 5038 BG Tilburg, The Netherlands Joseph Semah, Haarlemmerdijk 39, 1013 KA Amsterdam, The Netherlands

A meeting with Joseph Semah

dream of a harmonic love of nature. They forget that the mother covets someone else. If the image of the mother who exclusively loves them is destroyed, the deceived sons will join in shared hatred, temporarily.

The artist hears the echo of the law of the father. He is seduced by the language of the mother. He is driven away by his brothers. He looks for another family. His work constitutes an intersection without intersecting lines. A point that awaits atonement. H.C.B.

pagina/page A - E Bimah, 1984, Stadtlohn - Duitsland/Germany blauw beton, hout/blue concrete, wood - 200 x 200 x 200 cm foto/photo Hedio Meyling ■ pagina/page B - D Een berg en zijn blauwe schaduw / A mountain and its blue shadow, 1987/88, Jeruzalem - Israel blauw beton/blue concrete - 200 x 200 x 200 cm (22x) foto/photo Hedio Meyling ■ pagina/page C Asymmetrische gedachten, notities uit het dagboek van een architect/ Asymmetric thoughts, notes from the diary of an architect, 1992, De Synagoge, Tilburg -

Nederland/The Netherlands brons/bronze - 55 x 55 x 55 cm foto/photo Martin Stoop ■ pagina/page F Correction IV, 1991, 'Fuente' courtesy Nieuwe Kerk, Amsterdam - Nederland/The Netherlands 4 ijzeren cylinders, per cylinder 5 schapenhersens in brons gegoten/4 iron cylinders, 5 sheepbrains in bronze per cylinder - 180 x ø 380 cm (4X) foto/photo Edo Kuipers

tekst/text Hugues C. Boekraad vertaling/translation Taal & Term, Amsterdam vormgeving/design Joseph Semah, Luna Negra typesetting GSC, Amsterdam letters/typefaces Baskerville Roman Condensed,